

grannen

en chloe fine psykologisk spänningsroman - bok I

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Grannen

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Grannen / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

"GRANNEN är full av helt oväntade tvister - du kommer att sitta på helspänn från början till slut. Det är Blake Pierce när hon är som bäst! Ännu en spänningsladdad rysare och ett riktigt mästerverk. Jag kan verkligen rekommendera den för alla läsare som uppskattar en otroligt välskriven thriller, med psykologisk spänning och ett helt oväntat slut. Det här är den första boken i ännu en serie som ser riktigt lovande ut. Jag klarar knappt av att vänta på nästa bok."--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

GRANNEN (Ett Chloe Fine Mysterium) är bok #1 i en ny psykologisk serie av bästsäljande författare Blake Pierce, vars främsta bästsäljare Borta (Bok #1) (gratis att ladda ner) har över fått 1,000 5-stjärniga recensioner. Praktikanten på FBI:s Kriminaltekniska Expertgrupp Chloe Fine, 27, tvingas konfrontera sitt mörka förflutna när hennes mindre framgångsrika tvillingsyster behöver hennes hjälp - och när de finner ett lik i hennes lilla förortsstad. Chloe känner att hennes liv äntligen är helt perfekt när hon flyttar tillbaka till sin hemstad och in i ett nytt hus med sin fästman. Hennes karriär på FBI ser lovande ut och hon ska snart gifta sig. Men, det visar sig att den lugna förortsstaden inte är så idyllisk som den verkar. Chloe börjar se vad som gömmer sig under ytan - skvallret, hemligheter, lögnerna - och hon förföljs av sina egna demoner: hennes mammas mystiska död när hon var 10 och hennes pappa som sitter i fängelse. När ett färskt lik hittas, inser Chloe att hennes förflutna, och den lilla staden, kanske kan ge henne svaren hon har längtat efter. En känslomässig psykologisk spänningsroman med komplexa karaktärer, småstadsatmosfär och pulshöjande spänning - GRANNEN är bok #1 i en fängslande ny serie, som kommer att hålla dig vaken in på småtimmarna. Bok #2 i CHLOE FINE serien kommer snart.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	8
KAPITEL ETT	10
KAPITEL TVÅ	14
KAPITEL TRE	17
KAPITEL FYRA	20
KAPITEL FEM	26
KAPITEL SEX	29
KAPITEL SJU	33
Конец ознакомительного фрагмента.	36

g r a n n e n

(en chloe fine psykologisk spänningsroman - bok 1)

b l a k e p i e r c e

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av två böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); och de två psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Copyright © 2018 by Blake Pierce. Alla rättigheter förbehålles. Med undantag tillåtna i enlighet med U.S. Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation återskapas, distribueras eller vidarebefordras på något vis, eller förvaras på en databas eller informationssökningssystem, utan författarens medgivande. Denna e-bok är endast ämnad för personlig njutning. Denna e-bok får inte vidareförlas eller vidarebefordras till andra personer. Om du skulle vilja dela boken med någon, var snäll och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. OM du läser denna bok och inte har köpt den, eller om den inte var inköpt till dig, var vänlig och återlämna den och köp en egen kopia. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter, är antingen en produkt av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Varje likhet med faktiska personer, levande eller döda, är en ren tillfällighet. Omslagsbild Copyright Jan Faulkner, använd med licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

CHLOE FINE PSYKOLOGISKA SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

KAPITEL

[PROLOG](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[KAPITEL SEX](#)
[KAPITEL SJU](#)
[KAPITEL ÅTTA](#)
[KAPITEL NIO](#)
[KAPITEL TIO](#)
[KAPITEL ELVA](#)
[KAPITEL TOLV](#)
[KAPITEL TRETTON](#)
[KAPITEL FJORTON](#)
[KAPITEL FEMTON](#)
[KAPITEL SEXTON](#)
[KAPITEL SJUTTON](#)
[KAPITEL ARTON](#)
[KAPITEL NITTON](#)
[KAPITEL TJUGO](#)
[KAPITEL TJUGOETT](#)
[KAPITEL TJUGOTVÅ](#)
[KAPITEL TJUGOTRE](#)
[KAPITEL TJUGOFYRA](#)
[KAPITEL TJUGOFEM](#)
[KAPITEL TJUGOSEX](#)
[KAPITEL TJUGOSJU](#)
[KAPITEL TJUGOÅTTA](#)
[KAPITEL TJUGONIO](#)
[KAPITEL TRETTIO](#)
[KAPITEL TRETTIOETT](#)
[KAPITEL TRETTIOTVÅ](#)
[KAPITEL TRETTIOTRE](#)
[KAPITEL TRETTIOFYRA](#)
[KAPITEL TRETTIOFEM](#)
[KAPITEL TRETTIOSEX](#)
[KAPITEL TRETTIOSJU](#)
[EPILOG](#)

PROLOG

Chloe satt på yttertrappan framför sitt hyreshus bredvid sin tvillingsyster, Danielle, och såg på när polisen ledde deras far ner för trappstegen och ut på gatan i handbojor.

En storvuxen polis med rund mage stod framför Chloe och Danielle. Hans svarta hud glänste av svett i den heta sommarnatten.

“Ni tjejer behöver inte se det här”, sa han.

Chloe tyckte att det var löjligt av honom att säga så. Trots att hon bara var tio år gammal förstod hon att han försökte blockera sikten så att de inte skulle se när deras pappa leddes in i baksätet av en polisbil.

Det var det minsta av hennes problem. Hon hade redan sett blodet längst ner på trappan. Hon hade sett blodstänket på det sista trappsteget och blodfläckarna på mattan som ledde in i vardagsrummet. Hon hade också sett kroppen. Den låg med ansiktet mot golvet. Hennes far hade verkligen försökt skymma sikten så att hon inte skulle se kroppen. Men det var för sent, synen av allt blod hade etsat sig fast på hornhinnorna.

Det var det hon såg framför sig - inte den feta polisen som egentligen stod där. Det var allt hon kunde se.

Chloe hörde polisdörren smälla igen. Hon visste att ljudet innebar att hennes pappa hade lämnat dem – det kändes som att han hade övergivit dem för evigt.

“Hur mår ni, tjejer?” frågade polisen.

Ingen av dem svarade. Chloe kunde fortfarande se allt blod längst ner på trappan framför sig, och hur det sjönk in i den blå mattan. Hon tittade snabbt på Danielle och såg att hennes syster stirrade på sina fötter. Hon blinkade inte. Chloe var ganska säker på att det var någonting som var fel på henne. Chloe tänkte på att Danielle hade sett mer av kroppen, kanske till och med det mörka stället allt blod verkade ha kommit ifrån.

Den feta polisen vände sig plötsligt mot yttertrappan. Han flämtade till och väste: “Herregud, kan ni inte vänta? Flickorna sitter här nere...”

Bakom polisen kom de fram med det plasttäckta liket på en bår och gick ner för trappan. Det var kroppen. Den som hade läckt allt det mörka röda blodet ut på mattan.

Deras mamma.

“Tjejer?” sa polisen frågande. “Är det någon av er som vill prata med mig?”

Men Chloe ville inte prata.

En stund senare dök det upp en välbekant bil bakom en av de återstående polisbilarna. Den feta polisen hade slutat försöka få dem att prata och Chloe kände på sig att han bara var där för att de inte skulle känna sig ensamma.

Där hon satt vid sidan av Chloe, sa Danielle sitt första ord sedan de hade blivit utforslade till yttertrappan.

“Mormor”, sade Danielle.

Den välbekanta bilen tillhörde deras mormor. Hon kastade sig ut ur bilen. Chloe såg att hon grät.

Hon kände en tår glida ner för ansiktet, men det kändes inte som att hon grät. Det kändes mer som att någonting hade gått sönder inuti.

“Er mormor är här”, sa polisen. Han lät lättad, glad att bli av med dem.

“Flickor”, var det enda ordet hennes mormor fick ur sig när hon kom upp för trappan. Sedan brast hon i gråt och omfamnade tafatt sina barnbarn.

Konstigt nog var kramen det enda som Chloe skulle komma ihåg.

Synen av blodet skulle nästan glömmas bort. Minnet av den feta polismannen bleknade redan efter ett par veckor, liksom den surrealistiska synen av handbojorna.

Men för resten av sitt liv skulle Chloe komma ihåg den tafatta kramen.

Och känslan av att någonting djupt inom henne brast, och sedan gick sönder helt. Hade hennes pappa verkligen dödat hennes mamma?

KAPITEL ETT

17 År Senare

Chloe Fine gick upp för trapporna i sitt nya hem – hemmet som hon och hennes fästman hade letat efter i månader – och hon höll på att spricka av glädje.

“Är kartongen för tung?”

Steven skyndade sig upp för trapporna bredvid henne, med en kartong märkt KUDDAR.

“Inte alls”, sa hon och kämpade med sin kartong, som det stod PORSLIN på.

Steven ställde ner sin kartong och tog hennes istället.

“Vi byter”, sa han med ett leende.

Han hade lett mycket den senaste tiden. Det verkade egentligen som att det hade fastnat ett permanent leende i ansiktet på honom den dagen hon hade låtit honom trä en förlovningsring på hennes finger, för åtta månader sedan.

De gick tillsammans upp på trottoaren. Medan de gick sneglade Chloe på trädgården. Det var inte den stora trädgården hon alltid hade föreställt sig. I sitt sinne hade hon fantiserat att hennes hus skulle ha en stor öppen trädgård med träd utspridda längs tomtgränsen. Hon och Steven hade valt att bosätta sig i ett lugnt bostadsområde istället. Men hon var bara tjugosju; hon hade gott om tid. Både hon och Steven visste att det här inte var huset de skulle åldras i. Det var någonting med det som fick det här huset att kännas ännu mer speciellt. Det här var deras första hem, platsen där de skulle lära sig allt om sitt äktenskap - och kanske var det även platsen där de skulle försöka få ett barn eller två.

Hon kunde se grannens hus ganska tydligt. Gräsmattorna var bara åtskilda av en rad med höga buskar. Den vita pittoreska verandan var nästan exakt likadan deras egen.

“Jag vet att jag till stor del växte upp här”, sa Chloe. “Men det känns inte som förut. Det känns som en annan stad.”

“Jag lovar dig, det är exakt detsamma”, sa Steven. “Tja, kanske förutom ett par nya bostadsområden i stil med vårt. Kära gamla Pinecrest, Maryland. Litet nog för att man alltid ska springa på folk man inte har lust att träffa, men stort nog för att man ska behöva köra en hel timme för att komma till en mataffär.”

“Jag saknar Philly redan.”

“Inte jag”, sa Steven. “Inga fler Eagles-fans, inga fler Rocky-skämt, ingen mer trafik.”

“Ja, det har du rätt i”, sa Chloe. “Men ändå...”

“Ge det lite tid”, sa Steven. “Det här kommer snart att kännas som hemma.”

Chloe önskade att hennes mormor var där med henne i just det ögonblicket och att hon hade fått se det nya huset. Chloe var ganska säker på att hennes mormor hade varit stolt. Hon hade säkert skyndat sig att slå på den splitternya ugnen i köket och bakat en festlig dessert de kunde fira med.

Men hon hade dött för två år sedan, bara tio månader efter att Chloes morfar hade dött i en bilolycka. Det hade varit poetiskt att säga att hon dog av ett brustet hjärta, men det var inte så det gick till; det var en hjärtattack som hade tagit livet av hennes mormor.

Chloe tänkte också på Danielle. Precis efter gymnasiet, hade Danielle flyttat till Boston där hon skulle bo i några år. Där blev hon nästan gravid med fel person, anhållen en eller ett par gånger, och fick sparken från flera jobb. Till slut hade hon flyttat tillbaka till Pinecrest, det var för några år sedan.

Själv hade Chloe gått på högskolan i Philadelphia, träffat Steven, och nu studerade hon till att bli en FBI-agent. Hon hade några klasser kvar, men det hade varit en smidig övergång. Baltimore låg bara en halvtimme bort västerut med bil och krediterna hade överförts utan några problem.

Det var som en skänk från ovan när Steven hade lyckats hitta ett jobb i Pinecrest. Trots att Chloe skämtade om att hon inte ville återvända till dit, så var det som om hon innerst inne alltid hade vetat att hon skulle komma tillbaka hit förr eller senare, även om hon kanske bara skulle stanna i några år. Det var lite löjligt, men hon kände att hon var skyldig sina morföräldrar det. När hon var

yngre hade hon haft så bråttom att lämna Pinecrest, och det hade känts som att hennes morföräldrar hade tagit det lite personligt.

Sedan hade det perfekta huset dykt upp och då blev Chloe alltmer förtjust i tanken på att bo i en mindre stad igen. Pinecrest var inte pyttelitet – det var ungefär trettiofem tusen invånare, vilket Chloe tyckte var en bra storlek.

Dessutom skulle det bli spännande att träffa Danielle också.

Men, först skulle de bli klara med flytten. Det lilla de ägde hade packats in i flyttbilen, som just nu stod parkerad på deras lilla uppfart. De hade kämpat med att tömma flyttbilen i två timmar nu, in och ut, fram och tillbaka, och kunde äntligen se väggen skymta bakom den sista raden av kartonger och sopsäckar.

När Steven kom in med de sista kartongerna, började Chloe att packa upp. Det var surrealistiskt att tänka på att det här var saker från deras separata lägenheter, som nu skulle packas upp i deras nya gemensamma hem. Det var en härlig känsla. Hon tittade på sitt finger där förlovningsringen satt med ett belåtet leende.

Hon var mitt uppe i uppackningen när det knackade på ytterdörren – den första dörrknacken i deras nya hem. Efter knacket kom det en ljus kvinnlig röst som sa: "Hallå?"

Med förbryllad min, pausade Chloe det hon gjorde och gick fram till ytterdörren. Hon visste inte vad hon förväntade sig att se, men det var definitivt inte en person från det förflutna. Men det var precis vad som väntade på andra sidan dörren.

"Chloe Fine?" frågade kvinnan.

Det hade gått åtta år, men Chloe kände igen Kathleen Saunders utan några problem. De hade gått på gymnasiet tillsammans. Det var överkligt att se henne stå där utanför ytterdörren. Även om de inte hade varit bästa vänner på gymnasiet, hade de varit lite mer än ytliga bekanta. Det var så oväntat för Chloe att se en karaktär från det förflutna stå på tröskeln till vad som nu var hennes framtid, att det svajade till. För en sekund kände Chloe sig lite yr.

"Kathleen?" sa hon frågande. "Vad fan gör du här?"

"Bor här", sa Kathleen med ett leende. Hon hade gått upp en hel del i vikt sedan gymnasiet, men hennes leende var exakt likadant.

"Här?" frågade Chloe. "I det här området?"

"Ja. Två hus bort, på höger sida. Jag kom precis tillbaka från min promenad med hunden och tänkte att det måste vara du. Eller ja, du eller din syster. Så jag gick fram till mannen som stod vid flyttbilen och han sa att jag skulle knacka på och hälsa. Är det din make?"

"Fästman", sa Chloe.

"Jaha, hur liten är världen egentligen?" frågade hon. "Eller... snarare, hur liten är den här staden."

"Väldigt liten, antar jag", sa Chloe.

"Jag skulle gärna stanna och snacka lite, men jag måste faktiskt gå på ett kundmöte om en timme ungefär", sa Kathleen. "Dessutom vill jag inte störa dig i uppackningen. Men du... vi har kvartersfest på lördag. Jag ville vara den första att bjuda in dig personligen."

"Ok, tack. Det uppskattar jag."

"Förresten, lite snabbt bara... hur är det med Danielle? Jag vet att hon gick igenom lite grejer efter gymnasiet. Hörde ett rykte om att hon bor i Boston."

"Hon bodde i Boston", sa Chloe. "Men hon kom faktiskt tillbaka hit till Pinecrest för några år sedan."

"Vad coolt", sa Kathleen. "Du kanske kan bjuda in henne till kvartersfesten också, då? Det vore verkligen kul att snacka med er båda två igen!"

"Detsamma", sa Chloe.

Hon tittade lite snabbt förbi Kathleen ner mot uppfarten och såg Steven bak i flyttbilen. Han ryckte på axlarna och grimaserade som för att säga: Förlåt!

“Hursomhelst, det var jättekul att se dig”, sa Kathleen. “Hoppas vi ses på kvartersfesten. Om inte så vet du vart jag bor!”

“Japp! Två hus bort, på höger sida.”

Kathleen nickade och överraskade Chloe med en kram. Chloe besvarade kramen, men kände sig ganska säker på att Kathleen inte hade varit så generös med kramarna under gymnasietiden. Hon följde sin gamla (och nya, verkade det som) vän med blicken, som vinkade mot Steven och gick vidare ner på trottoaren.

Steven kom tillbaka upp på trappstegen till verandan med de två sista kartongerna. Chloe tog tag i den översta kartongen och så fortsatte de in till vardagsrummet. Stället var en labyrint av kartonger, säckar och bagage.

“Ledsen för det där”, sa Steven. “Jag visste inte om hon bara ville hälsa dig välkommen eller vad.”

“Nej, det är lugnt. Det var skumt, men helt ok.”

“Hon sa att hon var en kompis från gymnasiet?”

“Ja. Och här bor vi nu, på samma gata med bara två hus emellan oss. Hon verkade väldigt rar, i alla fall. Hon bjöd in oss till en kvartersfest i helgen.”

“Vad trevligt.”

“Hon kände också Danielle under gymnasietiden. Jag tror att jag ska bjuda in henne till festen också.”

Steven suckade och började öppna en av kartongerna. “Chloe, vi har inte ens varit här i ett dygn. Kan vi inte vänta lite innan vi blandar in henne i vårt liv?”

“Det ska vi också”, sa hon. “Festen är om tre dagar. Så, vi väntar i tre dagar.”

“Du vet vad jag menar. Danielle har en tendens att komplicera saker i onödan.”

Ja, Chloe visste vad han menade. Steven hade träffat Danielle fyra gånger och vid varje tillfälle hade det blivit fel – och ingen av dem drog sig för att påpeka det heller. Danielle hade en rad problem, och det gjorde det svårare att involvera henne i sociala situationer med människor de inte kände. Så hon antog att Steven hade rätt. Varför bjuda in henne till en kvartersfest där hon inte kände någon?

Men svaret var självklart: För att hon är min syster. Hon har varit ensam och haft det svårt de senaste åren och även om det är drygt, så behöver hon mig.

Minnet av hur de satt tillsammans på trapporna utanför hyreshuset blixtrade till i hennes huvud med en otrolig intensitet.

“Du visste att jag skulle kontakta henne förr eller senare”, sa Chloe. “Jag kan inte direkt bo i samma stad som min syster och samtidigt exkludera henne ur mitt liv.”

Steven nickade och gick fram till henne. “Jag vet, jag vet”, sa han. “Men man kan ju alltid hoppas.”

Hon visste att han menade det han sa på en viss nivå, men samtidigt förstod hon att han skämtade. Han gav sig, ovillig att låta en diskussion om hennes syster förstöra deras flytttag.

“Det skulle kunna vara bra för henne”, sa Chloe. “Komma ut och vara lite social... Jag tror att jag kan ha en bra inverkan på henne och vara ett stöd till henne.”

Steven visste att deras förflutna var komplext. Och även om han var ärlig med att han inte var så förtjust i Danielle, hade han alltid stöttat Chloe kärleksfullt. Han förstod att hon var orolig över sin syster.

“Gör det du tror är bäst för henne, då”, sa han. “Och när du har ringt henne, kom och hjälp mig med att få ihop sängen i sovrummet. Jag har planer för den senare.”

“Jaha, har du?”

“Ja. Allt detta flyttande har tröttat ut mig. Jag är utmattad, jag ska sova så hårt... och det ska bli så jävla skönt.”

De brast ut i skratt och kramade om varandra. De möttes i en lång kyss och det kändes som att de skulle kunna ha god användning av sin säng den första natten i deras nya hem. Men för stunden var det högar och högar av kartonger som skulle packas upp.

Chloe behövde också ringa sin syster och det kunde bli lite olustigt.

Tanken fyllde henne med lika mycket glädje som ångest.

Trots att det var hennes tvillingsyster, kunde Chloe aldrig förutse hur Danielle skulle reagera. Och tyvärr var det någonting med att vara tillbaka i Pinecrest som fick henne att känna att saker och ting hade försämrats för Danielle.

KAPITEL TVÅ

Danielle Fine svalde ner en No-Doz med en varm avslagen cola, sedan öppnade hon sin byrålåda med underkläder och grävde på den högra sidan efter det slampigaste hon kunde hitta.

Danielle tänkte på Martin. De hade dejtat i ungefär sex veckor nu. Och även om de hade kommit överens om att de skulle ta det lugnt, hade Danielle tappat tålamodet. Hon hade bestämt sig för att det var dags för henne att kasta sig över honom; att aldrig gå längre än att tafsa lite på varandra varje gång de sågs fick henne att känna sig som en dum och oerfaren tonåring.

Hon hade mer att ge. Och hon var ganska säker på att Martin också hade det. Innan kvällens slut skulle hon veta med säkerhet.

Det slutade med att hon valde ett par trosor i spets som knappt täckte framsidan och var praktiskt taget obefintliga där bak. Hon funderade på vilken bh som skulle passa bäst, men bestämde sig för att inte ha någon alls. Hon och Martin brukade aldrig klä upp sig och dessutom visste hon mycket väl att hon inte hade så mycket att komma med på den fronten; ingen bh i världen kunde fixa det, oavsett prislapp. Dessutom hade Martin sagt att han gillade när man kunde se formen av hennes bröst under en t-shirt. De skulle träffas tidigt och äta en tidig middag, för att hinna till bion som började 18.30. Bara det faktum att de skulle äta middag och gå på bio, istället för att dricka några billiga drinkar och sedan dra hem till honom för ännu en smärtsam hängelstund, kändes som steg i rätt riktning. Hon undrade om Martin var en sådan kille som gillade att känna sig som en gentleman.

Sex veckor med snubben ...du borde känna honom bättre än så, tänkte hon medan hon tog på sig trosorna.

Hon klädde på sig framför fulländsspegeln som satt på hennes sovrumsvägg. Först provade hon några skjortor, men sedan bestämde hon sig för att köra på någonting mer avslappnat. Det blev en svart, något tight t-shirt och ett par väldigt enkla jeans. Hon var inte den typen av tjej som hade en massa klänningar och kjolar. Hon brukade vanligtvis ta på sig det första hon hittade på morgonen. Hon visste att hon hade blivit välsignad med sin mammas vackra utseende, och eftersom hon också hade otroligt fin hud brukade hon inte ha så mycket smink på sig. Hennes färgade svarta hår och intensiva bruna ögon var en perfekt kombination; hon kunde gå från oskyldig och söt till aggressivt sexig på ett ögonblick. Det var en av anledningarna till varför hon aldrig hade stört sig på sina små bröst.

Hon tittade snabbt i spegeln och såg samma kropp, samma ansikte och samma t-shirt med bandtryck som hon hade haft som tonåring. Danielle var redo att gå ut för att träffa Martin.

Han var lite utav en hårding och hade hållit på med amatörboxning ett tag, eller det sa han i alla fall. Det var inte svårt att tänka sig med tanke på hans kropp (ännu en anledning till varför hon höll på att tappa sitt tålamod) och nu frilansade han som IT-specialist. Men, liksom henne, tog han inte livet på så stort allvar och han gillade att dricka mycket. Än så länge verkade det som att de var en perfekt kombo.

Men ändå. Sex veckor utan sex. Hon kände en hel del press. Tänk om han vägrade? Tänk om han verkligen ville ta det långsamt och hon helt enkelt inte kunde vänta längre?

Med en suck gick hon till kylskåpet. För att lugna sina nerver tog hon en Guinness från kylan, öppnade burken och drack en slurk. Hon insåg att hon drack alkohol efter att ha tagit en No-Doz, men struntade i det. Det var verkligen inte det värsta hon hade utsatt sin kropp för.

Hennes telefon ringde. Om han ringer för att ställa in nu så dödar jag honom, tänkte hon.

När hon såg att det inte var hans namn på skärmen slappnade hon av. När hon såg att det var hennes syster, sjönk hon ihop. Hon visste att det var lika bra att svara. Om hon inte gjorde det skulle Chloe ringa igen om femton minuter. Envishet var en av deras få gemensamma karaktärsdrag.

Hon svarade, och hoppade över hälsningsfraserna som hon ofta gjorde. "Välkommen tillbaka till Pinecrest", sa hon, så monotont som möjligt. "Du officiellt en invånare igen?"

"Beror på om du frågar mig eller alla ouppackade kartonger", svarade Chloe.

“När kom du fram?” frågade Danielle.

“I morse. Vi har äntligen tömt hela flyttbilen och nu försöker vi gå igenom alla kartonger och se vart allt ska vara.”

“Behöver du någon hjälp?” frågade Danielle.

Den tillfälliga tystnaden på andra sidan linjen betydde förmodligen att Chloe hade blivit förvånad över denna oväntade generositet. Sanningen var den att Danielle bara hade frågat för att hon visste att Chloe skulle tacka nej. Eller ja, snarare, Steven skulle inte vilja att Chloe tackade ja.

“Vet du, jag tror att vi klarar oss just nu. Jag önskar att jag hade ringt dig tidigare innan vi tömde flyttbilen på alla jäkla kartonger.”

“Då kanske jag inte hade erbjudit någon hjälp”, sa Danielle med torr sarkasm.

“Hur som helst, lyssna på det här. Kommer du ihåg Kathleen Saunders från gymnasiet?”

“Knappt”, sa Danielle, namnet påminde henne om ett glatt och leende tonårsansikte på en tjej som alltid kom för nära när hon pratade.

“Visar sig att hon bor på samma gata. Bara två hus ner. Hon kom förbi för ett tag sedan och sa hej. Hon bjöd också in mig och Steven till en kvartersfest i helgen.”

“Wow, det är din första dag och du låter redan jävligt hemtam. Har du köpt en minibuss ännu?”

Ännu en kort tystnad; Danielle tänkte att Chloe förmodligen försökte avgöra om kommentaren var en syrlig förolämpning eller bara ett skämt. “Inte ännu”, svarade hon till slut. “Behöver bäbisarna först. Men tänk på kvartersfesten... Jag tycker att du borde komma. Kathleen frågade efter dig.”

“Jag känner mig smickrad”, sa Danielle, inte alls smickrad.

“Du, vi kommer att umgås förr eller senare”, sa Chloe. “Vi kan lika gärna göra det snart så slipper vi jaga varandra i telefon. Och jag skulle verkligen vilja visa dig huset.”

“Jag kanske har en dejt den dagen”, sa Danielle.

“Menar du en riktig dejt eller bara en av dina stackars engångsligg?”

“En riktig dejt. Jag tror att du skulle gilla honom.” Det var skitsnack. Hon var ganska säker på att Chloe inte skulle godkänna Martin överhuvudtaget.

“Vet du hur vi kan ta reda på det? Ta med dig honom.”

“Åh Gud, du är omöjlig.”

“Är det ett ja?” frågade Chloe.

“Det är ett vi får se.”

“Det duger för mig. Hur är det med dig, Danielle? Går det bra med allt?”

“Visst, antar det. Det går bra på jobbet och jag ska snart gå ut på dejt med samma kille för den tjugonde gången.”

“Ojdå, då måste han vara speciell”, skojade Chloe.

“På tal om det, så måste jag sticka nu”, sa Danielle.

“Visst. Jag sms:ar dig adressen. Jag hoppas att du kommer på kvartersfesten. Klockan tre, nu på lördag.”

“Lovar inget”, sa Danielle och tog en väldigt stor klunk av sin Guinness. “Hejdå, Chloe.”

Hon lade på utan att vänta på Chloes hejdå. Hon visste inte varför, men det hade varit ett utmattande samtal.

En kvartersfest, tänkte hon med bitter sarkasm. Jag vet att vi inte pratar ofta, men jag trodde ändå att hon kände mig bättre än så...

Med den tanken i bakhuvudet, kom hon att tänka på sin mamma. Det hände ofta när hon var irriterad på Chloe. Medan hon tänkte på mamma, lade hon handen på sin hals. Hon märkte att det var tomt där och skyndade sig genom den lilla lägenheten och tillbaka in i sovrummet. Hon gick fram till smyckeskrinet på byrån och tog fram sin mammas silverhalsband – så gott som det enda hon ägde, som en gång i tiden hade tillhört Gale Fine. Hon fäste det runt halsen och stoppade det lilla hängsmycket under t-shirten.

Danielle kände smycket vila mot huden och undrade hur ofta Chloe tänkte på deras mamma. Hon försökte också komma ihåg när de senast hade pratat om vad som hände den där morgonen för sjutton år sedan. Hon visste att de båda plågades av händelsen, men å andra sidan, det är väl ingen som gillar att prata om sina demoner?

Nu var det bara tio minuter innan hon behövde gå till sin träff med Martin, så hon klunkade i sig resten av ölen. Hon tänkte att hon lika gärna kunde gå nu och komma dit lite tidigare. Hon gick mot ytterdörren för att göra just det, när benen låste sig.

I glipan under ytterdörren låg det ett kuvert. Det hade inte legat där när hon pratade med Chloe i telefonen.

Hon gick fram och plockade upp det försiktigt. Det kändes som att hon betraktade sig själv utifrån, som i en film, för det här hade hon gjort förut. Det var inte det första brevet hon hade fått.

Kuvertet var omärkt. Inget namn, ingen adress, inga markeringar alls. Hon öppnade kuvertet, som inte var igenklistrat. Hon undersökte insidan och hittade en fyrkantig kartongbit, lite större än ett spelkort.

Hon tog ut meddelandet och läste det. Och sedan läste hon det igen.

Hon lade tillbaka det i kuvertet och gick med kuvertet fram till skrivbordet, som stod mot väggen längst in i vardagsrummet. Hon lade det där med de fyra andra meddelandena, alla med liknande text.

Hon stirrade på dem ett litet tag, rädd och förvirrad.

Hennes handflator blev svettiga och hjärtat började slå hårdare.

Vem är det som förföljer mig? undrade hon. Och varför?

Sedan gjorde hon exakt det hon brukade göra när någonting störde henne. Hon ignorerade det. Hon förträngde tanken på det nya brevet, och det korta meddelandet, och gick ut genom dörren för att träffa Martin.

När hon kom ut ur byggnaden blinkade meddelandet i hennes medvetande, nästan som en neonskylt.

JAG VET VAD SOM EGENTLIGEN HÄNDE.

Det var helt meningslöst, men ändå, samtidigt kändes det så otroligt meningsfullt.

Hon såg ner på sin egen skugga på trottoaren och kunde inte låta bli att gå lite snabbare. Hon visste att hon inte kunde undvika ett problem genom att strunta i det, men det fick henne åtminstone att känna sig bättre till mods.

JAG VET VAD SOM EGENTLIGEN HÄNDE.

Hennes fötter verkade vara i samförstånd, och de ville att hon skulle stanna, vända om, springa hem och fundera ut vad meddelandena betydde – ringa någon. Kanske polisen. Kanske tillochmed Chloe.

Men Danielle gick bara snabbare.

Hon brukade vara bra på att lämna det förflutna bakom sig, oftast i alla fall.

Varför skulle det vara annorlunda med breven?

KAPITEL TRE

“Så du envisas fortfarande med kyckling, är det så?”

Det var en sådan oskyldig fråga egentligen, men det fick Chloe att känna en sådan ilska. Hon bet sig försiktigt i läppen för att hålla tyst.

Sally Brennan, Stevens mamma, satt mitt emot henne och log så där nedlåtande som bara en sann hemmafru á la 50-tal kunde göra.

“Ja, mamma”, sa Steven. “Det är mat... mat jag förmodligen inte ens kommer kunna äta för att jag kommer vara så nervös. Om någon vill klaga över maten på min bröllopsfest, då kan de gå hem. Kanske köpa lite Taco Bell på vägen.”

Chloe höll hört i Stevens hand under bordet. Han hade uppenbarligen märkt hur irriterad hon hade blivit. Det var sällan han sa ifrån när hans mamma satte igång med sitt gnäll, men de få gånger han gjorde det framstod han som en sann hjälte.

“Jaha, men det är väl ingen trevlig attityd”, sa Sally.

“Han har rätt”, sa Wayne Brennan, Stevens pappa, från andra sidan bordet. Vinglaset framför honom stod tomt för tredje gången under kvällens middag och han sträckte sig mot mitten av bordet där rödvinsflaskan stod. “Ärligt talat, det är ingen som bryr sig om maten på festen. Det är spriten de ser fram emot. Och vi kommer ha öppen bar, så ...”

De pratade inte mer om det, men den sura minen på Sallys ansikte talade för sig själv; hon tyckte fortfarande att kyckling var ett osmakligt val.

Men det var inget nytt med det. Hon tjatade och klagade över så gott som alla val Chloe och Steven någonsin hade gjort. Och hon påminde dem konstant om vem som betalade för bröllopet.

Det var inte bara Chloe som hade flyttat till Pinecrest, utan även Stevens föräldrar bodde där sedan fem år tillbaka. Tekniskt sett bodde de strax utanför Pinecrest på en mindre ort som hette Elon. I tillägg till Stevens nya jobb, var det ännu ett skäl till varför Chloe och Steven hade bestämt sig för att flytta till Pinecrest. Han arbetade som mjukvaruutvecklare på ett företag som var anställt av staten, och blev erbjuden en tjänst som helt enkelt hade varit för bra för att tacka nej till. Chloe praktiserade på FBI samtidigt som hon jobbade på sin magisterexamen i straffrätt. Eftersom det var så nära till FBI:s huvudkvarter i Baltimore, passade det helt perfekt.

Chloe ångrade dock redan att de hade flyttat så nära Stevens föräldrar. Wayne var mestadels okej. Men Sally Brennan var, minst sagt, en snorkig kärring som älskade att lägga näsan i blöt och ha åsikter om andras liv.

De var hyfsade människor egentligen, båda pensionerade, välbärgade och glada för det mesta. Men de pjoskade också med Steven. Han var ensam barn och han hade erkänt för Chloe att hans föräldrar hade skämt bort honom som fan många gånger. Och det innebar också att de var överbeskyddande. Det var en av de största anledningarna till varför det riktigt kröp i Chloe varje gång de ville gå igenom bröllopsplanerna.

Vilket de, tyvärr, satte igång med vid middagsbordet. Sally ville omedelbart diskutera bröllopsmenyn.

“Så, hur trivs ni i huset?” frågade Wayne, som var lika ivrig som Chloe att prata om någonting annat än bröllopet.

“Det är toppen”, sa Chloe. “Vi kommer arbeta oss igenom labyrinten av kartonger inom ett par dagar.”

“Åh, och kan ni tänka er”, sa Steven. “En kvinna som Chloe gick på gymnasiet med bor på vår gata – bara ett par hus bort. Är inte det helt galet?”

“Kanske inte lika galet som det verkar”, sa Wayne. “Den här stan är helt enkelt för jäkla liten. Det bara är så att du kommer stöta på någon du känner, förr eller senare.”

“Speciellt i de områden där alla hus ligger ovanpå varandra”, sa Sally med ett flin, och gjorde en inte-så-subtil anmärkning på deras val av bostadsområde.

“Våra hus ligger inte ovanpå varandra”, sa Steven.

“Ja, vi har en hyfsad storlek på vår tomt”, tillade Chloe.

Sally ryckte på axlarna och tog ännu en stor klunk av sitt vin. Sedan verkade det som att hon satt och funderade på sin nästa kommentar, kanske övervägde hon till och med att hålla den för sig själv, men så fick den komma ut i alla fall.

“Din gymnasiekompis är inte den enda i Pinecrest, eller hur?” frågade hon. “Din syster bor också i krokarna, om jag inte minns fel.”

“Jo, det gör hon.”

Hennes svar var kort utan att vara oförskämt. Sally Brennan stack inte under stolen med att hon tyckte illa om Danielle, även om de bara hade träffats två gånger. Tyvärr var Sally en riktig kliché - en av de där uttråkade hemmafruarna som levde för skandaler och skvaller. Så när hon hade fått veta att Chloe hade en syster med ett struligt och mörkt förflutet, hade hon blivit både förskräckt och fascinerad på samma gång.

“Vi behöver inte prata om det nu, mamma”, sa Steven.

Chloe önskade att det hade känts som att han försvarade henne, men hon kände sig snarare förolämpad. Vanligtvis när de pratade om Danielle brukade Steven hålla med sin mamma. Han brukade kunna avgöra när det var dags att hålla käften, men hans mamma hade inte den förmågan.

“Kommer hon att vara brudtärna?” frågade Sally.

“Ja.”

Sally himlade inte med ögonen, men hennes ansiktsuttryck visade tydligt vad hon ansåg om det.

“Hon är min syster”, sa Chloe. “Så ja, jag har bett henne att vara min brudtärna.”

“Jo, visst är det så”, sa Sally, “men jag har alltid ansett att man ska vara försiktig när man väljer brudtärna. Det är en stor ära och ett stort ansvar.”

Chloe var tvungen att gripa tag i bordskanten för att låta bli att slänga ur sig någonting hon skulle ångra efteråt. Steven märkte det och gjorde sitt bästa för att rädda situationen. “Mamma, nu räcker det”, sa han. “Det kommer att gå bra med Danielle. Och även om någonting skulle gå snett, så kommer jag att fixa det. Det är mitt bröllop, mamma. Jag kommer inte låta någonting förstöra det.”

Den här gången var det Chloe som nästan himlade med ögonen. Återigen försvarade han henne så där försiktigt för att inte irritera sina föräldrar. Chloe önskade att han kunde försvara Danielle på riktigt, åtminstone en gång. Hon visste att det egentligen inte fanns något stort problem mellan Danielle och Steven; han försökte bara lugna ner sin mamma. Det var lite motbjudande.

“Nu räcker det med det här tramset”, sa Wayne, och sträckte sig fram för att ta en andra portion av de ugnsbakade potatisarna. “Vi kan väl snacka fotboll. Chloe, du är väl ett Redskins-fan, eller hur?”

“Gud, nej. Giants.”

“Lika illa det”, sa Wayne med ett skratt.

Och svårare än så var det inte att sopa kvällens obehag under mattan. Chloe hade alltid uppskattat Waynes förmåga att ignorera sin frus skitsnack. Han bara bytte till ett lättsmält samtalsämne, oavsett om hon hade pratat färdigt eller inte. Det var ett karaktärsdrag hon önskade att Steven hade ärvt från sin pappa.

Ändå, under kvällens gång, kunde inte Chloe låta bli att undra om det låg någonting i det Sally hade sagt. Danielle var inte den som gillade att klä upp sig, vara tyst, och stå inför folk. Danielle skulle tvingas komma ut ur sin komfortzon på bröllopet och Chloe hade själv funderat på hur det skulle gå med den saken.

Med dessa oroliga tankar i huvudet påmindes hon återigen om de små flickorna som satt på yttertrappan så många år sedan, när likbåren bars ut från lägenheten. Hon kunde så enkelt minnas Danielles tomma ansiktsuttryck. Hon visste att någonting hade gått sönder inom henne i det ögonblicket. Att, i det ögonblicket, hade hon förlorat sin syster.

Och hon misstänkte att Danielle aldrig någonsin skulle bli sig själv igen.

KAPITEL FYRA

Det regnade när Chloe anlände på brottsplatsen med sin instruktör, som ledde fältarbetet. Hon kände sig väldigt oviktig när hon klev ut ur bilen, ut i det lätta regnet. Eftersom hon var praktikant var hon tvungen att gå med sin instruktör och de andra praktikanterna. De fick inte vara med på några högprofilerade fall. Idag verkade det röra sig om ett typiskt hemmavåldsbrott. Och även om detaljerna inte lät speciellt magstarka eller brutala, så fick ordet hemmavåld henne att rysa.

Hon hade, trots allt, hört det ordet en hel del efter att hennes mamma dog. Instruktören måste ha blivit informerad om hennes förflutna – insatt i vad som hade hänt med hennes föräldrar – men trots det hade han inte nämnt någonting om det imorse när de gav sig ut.

De befann sig i Willow Creek kommun den första dagen, en liten kommun ungefär tjugofyra kilometer utanför Baltimore. Chloe praktiserade på FBI och skulle sedan jobba med FBI:s kriminaltekniska expertgrupp, och när de gick mot det enfaldiga tvåvåningshuset, tillät instruktören henne att ta ledningen. Hennes instruktör hette Kyle Greene, en fyrtiofem-årig agent som hade fått lämna fältarbetet bakom sig efter att han hade slitit sönder det främre korsbandet när han jagade en misstänkt. Skadan hade aldrig läkt ordentligt, så han blev erbjuden att arbeta som instruktör och mentor för olika typer av praktikanter. Han och Chloe hade bara talats vid två gånger tidigare; först via FaceTime för en vecka sedan, för att lära känna varandra, och sedan för två dagar sedan, när hon var på väg från Philly till Pinecrest.

“Bara en grej innan vi går in”, sa Greene. “Jag nämnde inte detta tidigare för att du skulle slippa oroa dig hela morgonen.”

“Ok...”

“Samtidigt som detta är ett hemmavåldsbrott, är det även ett mordfall. När vi kommer in kommer det att finnas en kropp. En relativt färsk sådan.”

“Åh...” sa hon, oförmögen att dölja chocken.

“Jag vet att det är mer än vad du förväntade dig. Men, vi hade en diskussion när du kom till oss. Vi övervägde att ge dig en större roll redan från början. Vi har funderat på att låta våra praktikanter ta mer ansvar, för att ge dem en större utmaning. Och baserat på din dokumentation kom vi fram till att du skulle vara en passande huvudkandidat. Jag hoppas att det är okej med dig.”

Chocken satt fortfarande i, vilket gjorde det svårt för henne att komma med en vettig respons. Ja, det var mer ansvar. Ja, det innebar mycket mer uppmärksamhet. Men hon hade aldrig ryggtat för utmaningar och tänkte inte börja nu.

“Jag uppskattar möjligheten.”

“Bra”, sa Greene, med ett tonfall som visade att han aldrig hade tvekat på saken.

Han signalerade med handen att hon skulle följa efter honom upp på verandan och in i huset. Där inne stod två agenter och pratade med obducenten. Chloe gjorde sitt bästa för att samla sig inför den annalkande brottsplatsen, och trots att hon trodde att hon hade lyckats med det, blev hon ändå uppskakad när hon såg hur kvinnans ben stack ut bakom köksön.

“Ok, nu måste du gå ett varv runt kroppen”, sa Greene. “Berätta för mig vad det är du ser – både gällande kroppen och omgivningen. Beskriv din process för mig.”

Chloe hade sett ett flertal döda kroppar under sin praktik; det rädde inte direkt någon brist på det i Philadelphia. Men det här var annorlunda. Det här kändes lite för bekant – det kröp under huden på henne. Hon gick runt köksdisken och såg ner på brottsplatsen.

Offret var en kvinna som såg ut att vara i trettioårsåldern. Hon hade slagits i huvudet med ett mycket bastant föremål - förmodligen brödrosten som låg sönderslagen några meter från henne. Slagets tyngdkraft hade landat till vänster om hennes ögonbryn, tillräckligt hårt för att krossa ögonhålan, så pass att det såg ut som att ögat skulle glida ut på golvet när som helst. En blodpöl omgav hennes huvud som en gloria.

Kanske var det märkligaste av allt att hennes mjukisbyxor dragits ner till anklarna och hennes trosor var neddragna till knäna. Chloe satte sig på huk intill kroppen för att undersöka fler detaljer. Hon såg två små märken på sidan av nacken. Det såg ut att vara färska små nagelformade skrapår.

“Var är maken?” sa hon.

“Anhållen”, sa Green. “Han har erkänt och han har redan berättat för polisen vad som hände.”

“Men om det är ett hemmavåldsfall, varför blanda in FBI?” frågade hon.

“För att den här mannen blev gripen för tre år sedan när han spöade sin fru så pass att hon fick tas till akuten. Men hon ville inte väcka åtal. Och hans hemdator flaggades för två veckor sedan för potentiella snuff-videor.”

Chloe lyssnade noggrant och inkluderade den nya informationen i sin analys av brottsplatsen. Hon kopplade ihop detaljerna som pusselbitar och beskrev sina teorier för instruktören, i den takt hon gjorde sin analys.

“Med tanke på mannens förflutna, var han våldsbenägen. Extremt våld, om vi ska döma av den krossade brödrosten. Mjukisbyxorna som har dragits ner och trosorna som inte dragits ner hela vägen indikerar att han försökte ha sex med henne här i köket. Kanske hade de sex och hon ville sluta. Skrapåren på hennes nacke indikerar att det var hårdhänt sex och antingen först i samförstånd, eller helt ofrivilligt.”

Hon pausade och undersökte blodet. “Blodet ser relativt färskt ut. Jag skulle gissa att mordet ägde rum under de senaste sex timmarna.”

“Och vad skulle dina nästa steg vara?” frågade Greene. “Om vi inte hade den här mannen anhållen redan och det pågick ett aktivt sökande efter honom, vad skulle du göra härnäst?”

“Jag skulle leta efter bevis på samlag. Vi skulle kunna hitta hans DNA och få en matchning. I väntan på resultaten skulle jag leta efter saker som exempelvis hans plånbok på övervåningen, förhoppningsvis hitta ett körkort. Men självklart, det hade bara varit om maken inte redan var misstänkt. Om så var fallet, kunde vi ta hans namn från adressregistret.”

Greene log mot henne och nickade. “Det stämmer. Du skulle bli förvånad över hur många nybörjare som inte tänker på att det är en slags kuggfråga. Du är redan i mannens hus, så du vet vad han heter. Men om maken inte var misstänkt, så är det sant det du säger. Men...Fine, är du ok?”

Frågan överraskade henne – främst för att hon inte var ok. Hon hade drömt sig bort, blicken fastnade på blodet på köksplattorna. Det tog henne tillbaka det förflutna, då hon inte hade kunnat sluta stirra på den där blodpoLEN som torkade in i mattan framför trappan.

Utan varning började hon känna sig svimfärdig. Hon tog stöd mot köksön och blev rädd för att hon skulle spy. Det var både oroväckande och pinsamt.

Är det den här reaktionen jag kan förvänta mig varje gång jag besöker en något otäck brottsplats? På alla brottsplatser som på ett eller annat vis påminner om vad som hände med mamma?

Hon kunde höra Sallys röst, en av de första sakerna hon någonsin sagt till Chloe: Jag vet inte hur en kvinna skulle kunna bli en exceptionell agent. Speciellt inte en med din traumatiska bakgrund. Jag undrar vad man tar med sig för stress hem från jobbet...

“Ursäkta, jag beklagar”, mumlade hon. Hon tryckte köksön ifrån sig och sprang till ytterdörren. Hon ramlade nästan ner för trapporna på farstubron på vägen ner till gräsmattan, övertygad om att hon skulle spy.

Lyckligtvis slapp hon den nivån av utskämdhet. Hon tog några djupa andetag, och fokuserade så intensivt på andetagerna att hon knappt märkte när Greene tyst gick ner från farstubron.

“Det finns visa fall som påverkar mig så starkt, också”, berättade han för henne. Han stod respektfullt lite vid sidan av och lät henne ha sitt personliga utrymme. “Du kommer se brottsplatser som är mycket värre än så. Tyvärr, förr eller senare, kommer du att vänja dig.”

Hon nickade, eftersom hon hade hört allt det där förut. “Jag vet. Det är bara ...den här brottsplatsen triggade någonting. Ett minne jag inte gillar att komma i kontakt med.”

“Byrån har utmärkta terapeuter som hjälper agenter att bearbeta sådant här. Så du ska aldrig känna dig ensam eller tro att det här förminskar dig som agent.”

“Tack”, sa Chloe, äntligen förmögen att stå rak i ryggen igen.

Hon insåg plötsligt att hon saknade sin syster otroligt mycket. Även om det var en något morbida reaktion, fylldes hon alltid av varma känslor för Danielle när minnen från dagen då deras mammas dog kom till ytan. Det var precis så hon kände nu; Chloe kunde inte låta bli att tänka på sin syster. Danielle hade gått igenom så mycket de senaste åren – ett offer för livets omständigheter och även för sina egna dåliga beslut. Och nu när Chloe bodde så nära henne, kändes det otänkbart att de skulle fortsätta ha så dålig kontakt..

Visst, hon hade bjudit in Danielle till helgens kvartersfest, men Chloe kände att hon inte kunde vänta så länge. Och Chloe misstänkte dessutom att hon inte ens skulle komma.

Plötsligt visste hon: hon behövde träffa sin syster nu.

Chloe visste inte varför hon kände sig så nervös när hon knackade på Danielles dörr. Hon visste att Danielle var hemma; samma bil som hon körde under tonåren stod parkerad på hyreshusets parkering, fortfarande med samma klistermärken med bandtryck. Nine Inch Nails. KMFDM. Ministry. Att se bilen och klistermärkena gav henne en stöt av nostalgi som var mer sorgsen än någonting annat. Har hon verkligen inte växt upp överhuvudtaget? undrade Chloe.

När Danielle öppnade dörren, såg Chloe att det hade hon inte. Eller, det såg inte ut som det, baserat på hennes utseende.

Systrarna tittade på varandra i två sekunder innan de gav varandra en kort kram. Chloe såg att Danielle fortfarande färgade håret svart. Hon hade också läppringen kvar, som stick ut från munnens vänstra hörn. Hon hade lite svart eyeliner, en Bauhaus t-shirt och slitna jeans.

“Chloe”, sa Danielle, med ett knappt synbart leende på läpparna. “Hur har du haft det?”

Det var som om de hade sett varandra för någon dag sedan. Men, det var ok. Chloe hade inte förväntat sig ett varmt mottagande från sin syster.

Chloe gick in i lägenheten och, ointresserad av hur Danielle skulle reagera, gav sin syster en till kram. Det hade gått drygt ett år sedan de såg varandra senast – och faktiskt ungefär tre år sedan de hade kramat varandra så här. Det var någonting med det faktum att de bodde i samma stad nu, som hade skapat ett nytt band mellan dem. Chloe kunde känna det, och det var någonting hon visste att de inte behövde sätta ord på.

Danielle besvarade kramen, om än lite tafatt. “Så...du...mår?” retades Danielle.

“Jag mår bra”, sa Chloe. “Jag vet att jag skulle ha ringt men... jag vet inte. Jag var rädd att du skulle komma med någon ursäkt till varför jag inte borde komma förbi.”

“Kanske jag hade gjort”, erkände Danielle. “Men nu när du är här, stig på. Ursäkta röran. Eller, jag behöver egentligen inte ursäkta mig. Du vet att jag alltid har varit stökig.”

Chloe skrattade till, och när hon klev in i lägenheten blev hon förvånad över att det var ganska fint och städat där inne. I vardagsrummet stod det bara några få möbler; en soffa, en tv och tv-stativ, ett soffbord, och en lampa. Chloe visste att resten av hemmet skulle vara detsamma. Danielle var en sådan person som levde med få tillhörigheter. Undantagen, om hon inte hade ändrat sig sedan tonåren (och det verkade hon inte ha gjort), var musik och böcker. Det var nästan så att Chloe fick skuldkänslor över hennes och Stevens nya, stora hus.

“Ska jag sätta på lite kaffe?” frågade Danielle.

“Ja, det vore toppen.”

De gick in i köket, som återigen bara bestod av det allra viktigaste. Bordet var uppenbarligen ett loppisfynd, men det hade åtminstone täckts med en ostruken duk. Två ensamma stolar stod intill bordet, en på var sida.

“Är du här för att tjata om din kvartersfest?” frågade Danielle.

“Inte alls”, sa Chloe. “Jag var på min praktik idag och kom till en brottsplats som... tja, det väckte alla minnen.”

“Usch.”

Tystnaden hängde i luften när Danielle förberedde kaffebyggaren. Chloe såg på när hennes syster rörde sig runt omkring i köket; det var lite skrämmande att hon inte verkade ha förändrats överhuvudtaget. Det kunde mycket väl ha varit den sjuttonåriga Chloe hon satt och tittade på - flickan som hade flyttat hemifrån med hoppet om att starta ett band, trots morföräldrarnas motsatta önskningar. Allting var sig likt, till och med hennes sömniga manér.

“Har du hört någonting om pappa på sistone?” frågade Chloe.

Danielle bara skakade på huvudet. “Med ditt jobb, trodde jag att du skulle vara den som var uppdaterad. Men det kanske inte har hänt någonting.”

“Jag slutade kolla upp det där för länge sedan.”

“Lika bra det”, sa Danielle, med handen för munnen för att dölja en liten gäsp.

“Du ser trött ut”, sa Chloe.

“Jag är det. Eller, inte sovtrött. Doktorn skrev ut humörstabilisatorer. De gjorde att jag sov dåligt. Och när man är bartender och sällan kommer hem före tre på morgonen, då är en medicin som stör sömnen det sista man behöver.”

“Du sa att doktorn skrev ut medicinen. Tar du slutat tagit dem?”

“Ja. De fuckade med min sömn, min aptit, min sexlust. Nu när jag inte tar dem längre mår jag mycket bättre... är bara trött hela tiden.”

“Varför skrev han ut dem då?” frågade Chloe.

“För att råda bot på min snokande syster”, sa Danielle, halvt på skämt. Hon väntade lite innan hon fortsatte, den här gången med ett ärligt svar. “Jag började känna mig ganska deprimerad. Det kom från ingenstans. Först försökte jag fixa det på... ganska korkade sätt. Jag drack. Hade sex. Och sånt.”

“Om du fick dem för att behandla din depression borde du förmodligen börja ta dem igen”, sa Chloe, samtidigt som hon insåg hur påträngande hon var. “Och vad ska du ha sexlust till?” sa hon med ett fniss.

“Ganska viktigt för oss som inte snart ska gifta oss. Vi kan inte bara rulla över till andra sidan av sängen och ha sex när vi vill.”

“Du har väl aldrig haft problem med att få killar”, påpekade Chloe.

“Det har jag inte heller”, sa hon, och ställde två kaffekoppar på bordet. “Det är bara för arbetsamt. Speciellt på sistone. Den här nya. En seriös kille. Vi sa att vi skulle ta det långsamt... skit samma.”

“Det är den enda anledningen till varför jag gifter mig med Steven, vet du väl”, sa Chloe, och försökte lyfta stämningen. “Jag blev trött på att behöva gå ut och anstränga mig för att få sex.”

Båda skrattade åt kommentaren. Det borde ha känts mer naturligt att le och skratta tillsammans igen, men det var någonting som gjorde att det kändes oäkta.

“Så, hur är läget, syrran?” frågade Danielle. “Det är inte likt dig att bara dyka upp. Vid det här laget vet jag väl egentligen inte det, eftersom vi inte har setts på nästan två år.”

Chloe nickade och tänkte på den enda gången de faktiskt umgåtts under de senaste åren. Danielle hade varit i Philly för att gå på någon konsert och hade sovit över hemma hos henne. De hade snackat lite, men inte mycket. Danielle hade varit stupfull och bangat på hennes soffa. De hade pratat om både mamma och pappa. Det var den enda gången Chloe någonsin hade hört Danielle säga att hon ville gå och besöka honom.

“Den där brottsplatsen imorse”, sa Chloe. “Den fick mig att tänka på den där morgonen utanför lägenheten. Jag kunde inte sluta tänka på blodet längst ner på trappan och det tog över mig helt. Jag trodde att jag skulle spy. Och jag är inte en sådan person, vet du vad jag menar? Brottsplatsen var ganska odramatisk jämfört med annat jag har sett. Det bara påverkade mig så starkt. Jag kom att tänka på dig och kände att jag var tvungen att träffa dig. Förstår du vad jag menar?”

“Ja. De där humörstabilisatorerna... Jag är ganska säker på att depressionen kom från mardrömmar jag hade om mamma och pappa. Så fort jag hade en sådan mardröm mådde jag dåligt i flera dagar. Typ, ville inte gå upp ur sängen, för att det kändes som att jag inte kunde lita på en enda person i hela världen.”

“Ah ok. Jag tänkte fråga hur du gör för att orka med när du blir påmind om vad som hände när vi var små, men nu förstår jag.”

Danielle nickade och vände bort blicken. “Piller.”

“Hur är det?”

Danielle ryckte på axlarna men hon kunde lika gärna ha visat henne långfingret. “Du har varit här i tio minuter och så ska du redan snacka om det där. Fan, Chloe... har du inte lärt dig att leva utan att gräva i den där skiten? Du kanske redan har glömt bort det, men när du ringde mig för att berätta att du skulle flytta tillbaka Pinecrest, då bestämde vi att vi inte skulle prata om det där. Det som har hänt har hänt, kommer du ihåg att vi kom överens om det?”

Chloe blev helt ställd. Hon hade just sett Danielle gå från syrlig och sarkastisk till förbannad på en sekund. Visst, det var känsligt att prata om föräldrarna, men Danielles reaktion var ju helt bipolär.

“Hur länge sedan var det du slutade ta din medicin?” frågade Chloe.

“Skit i det.”

“Hur länge sedan?”

“Typ tre veckor. Varför undrar du?”

“För att jag har varit här i en kvart och jag kan redan se att du behöver dem.”

“Tack, doktorn.”

“Kan du börja ta dem igen, snälla? Jag vill att du kommer till mitt bröllop. Brudtärna, kommer du ihåg? Även om det verkar egoistiskt av mig, vill jag faktiskt att du ska ha det trevligt då. Så snälla, kan du inte börja ta dem igen?”

När Chloe nämnde att hon skulle vara brudtärna var det någonting som fick Danielle att tänka om. Hon suckade och slappnade av med kroppen. Hon såg Chloe i ögonen igen och även om hon fortfarande var arg, så fanns det också en värme i hennes blick.

“Ok”, sa hon.

Hon reste sig från bordet och gick fram till en liten dekorativ korg som stod på köksbänken. Hon tog fram pillerburken, ruskade fram ett piller och svalde det med en klunk kaffe.

“Tack”, sa Chloe. Men hon ville inte ge sig så lätt, för hon hade en känsla av att det var någonting som inte stod rätt till. “Är allt ok annars?”

Danielle funderade ett ögonblick och Chloe kunde se att hon slängde ett öga mot sin ytterdörr. Det hela hände väldigt snabbt, men Chloe hann uppfatta att det var någonting hennes syster var rädd för.

“Ja, allt är ok.”

Chloe kände sin syster tillräckligt väl för att veta att det inte var någon idé att envisas.

“Så, vad fan är en kvartersfest, egentligen?” frågade Danielle.

Chloe skrattade till. Hon hade nästan glömt bort hur Danielle kunde hoppa från ett samtalsämne till ett annat; lika graciös som en elefant. Men, så enkelt var det gjort. Chloe väntade för att se om systemen skulle titta bort mot ytterdörren igen, med den där rädslan i blicken, men det gjorde hon inte.

Chloe kände ändå att det var någonting som glömde sig under ytan. Danielle kanske skulle öppna sig mer när hade spenderat lite mer tid tillsammans.

Men vad döljer hon? undrade Chloe, och såg bort mot ytterdörren.

Och det var då hon insåg att hon egentligen inte kände sin syster överhuvudtaget. Det fanns aspekter av henne som verkade vara precis som den sjuttonåriga goth-tjejen hon hade känt så väl. Men det var också någonting som var nytt med Danielle... någonting mörkare. Någonting som gjorde att hon behövde piller för att kontrollera sitt humör, för att hjälpa henne att sova och funka som människa.

I det ögonblicket insåg Chloe att hon var rädd för sin syster och ville göra allt för att hjälpa henne.

Även om det innebar att hon var tvungen att gräva i det förflutna.

Men inte nu. Kanske efter bröllopet. Hon hade ingen aning om vilka bråk och humörsvängningar som kunde triggas om de började prata om mammas död och deras inspärrade pappa. Ändå kunde Chloe känna det förflutna spöka mer än någonsin nu när hon satt där med Danielle, och det fick henne att undra hur intensivt det egentligen hade plågat Danielle genom åren.

Vad var det som spökade i Danielles huvud? Och vad var det spökena sa?

Hon kände på sig, precis som man kan känna när det blåser upp till storm, att vad det än var som Danielle försökte kväva, så hade det med henne att göra. Hennes nya liv. Hennes nya fästman, hennes nya hus. Hennes nya liv.

Och det skulle inte leda till någonting gott.

KAPITEL FEM

Danielle satt på sin soffa och lutade sig mot Martin, med ett ben över hans ben, och hon var väl medveten om att hon inte hade på sig några trosor under pyjamasshortsen. Inte för att det skulle göra någon skillnad; av någon anledning hade han ratat henne igår kväll, trots att hon inte hade haft någon bh på sig och bara ett par minimala trosor. Det verkade som att Martin tog hela den här tadel-långsamt-grejen väldigt seriöst.

Hon började misstänka att han antingen var en riktig gentleman eller att han helt enkelt inte var sexuellt attraherad av henne. Det var svårt att tänka sig att han inte skulle vara det, för att hon hade känt honom gnida det fysiska beviset av att han faktiskt var attraherad, mot hennes höfter och ben flera gånger när de hade hånglat.

Hon försökte låta bli att bli irriterad. Även om hon definitivt var sexuellt frustrerad, var det samtidigt någonting speciellt med att äntligen ha hittat en man som ville ha mer än sex.

Ikväll var ett väldigt bra exempel. De hade valt att soffa hemma hos henne, där de satt och kollade på en film. Tidigare hade de pratat om Martins dag. Men, eftersom han var en biträdande chef i en grafikbutik, fanns det inte så mycket detaljer att diskutera. Det var som att höra någon prata om hur färg torkar. Dessutom hatade Danielle att prata om sitt jobb. Hon var bartender på en lokal restaurang och hennes dagar var tråkiga. Hon satt och läste för det mesta. Nätterna var fyllda med händelser som kunde vara roliga att lyssna på, men när hon väl hade lyckats somna och vaknade upp runt ett på eftermiddagen, hade hon ingen lust att berätta dem.

När de var klara med småpratet hade de kyssts en stund, men det hade varit väldigt oskyldigt. Men som sagt, Danielle tyckte inte att det var en stor grej. Chloes besök hade dessutom sänkt stämningen lite.

Humörstabilisatorerna skulle förmodligen inte kicka in förrän hon tog det andra pillret strax innan läggdags.

Chloes besök hade fått Danielle att börja tänka på mamma och pappa, och barndomen som hade passerat, som en osammanhängande och suddig film. Ärligt talat, det enda hon ville var att Martin skulle hålla om henne - någonting som var smärtsamt för henne att erkänna.

De hade bestämt sig för att titta på en av hennes dvd:er, *The Shawshank Redemption*, och kröp upp i soffan som ett par nervösa och oerfarna högstadieungar. Lite då och då lät han handen glida nedanför hennes axel och hon undrade om han försökte komma lite närmare. Men han höll sig innanför ramen av vad som var respektabelt, vilket var både uppfriskande och ytterst irriterande på samma gång.

Hon märkte också att hans telefon plingade till vid flera tillfällen. Den låg på hennes soffbord precis framför dem, men han struntade i att kolla vad det var. Först antog hon att han bara var artig. Men efter ett tag - vilket Danielle hade räknat till minst sju eller åtta små pling - började det bli outhärdligt.

Precis när Tim Robbins låste in sig själv på vaktens kontor och spelade operamusik över ljudsystemet för fångarna inne på Shawshank, plingade det till igen. Danielle tittade på telefonen och sedan på Martin.

“Ska du kolla det där?” frågade hon. “Någon måste verkligen vara benägen att få tag i dig.”

“Nä, det ordnar sig”, sa han. Han drog henne närmare sig och sträckte ut benen. De låg bredvid varandra. Om hon ville, kunde hon lätt kyssa hans nacke. Hon såg på den nakna huden och undrade om hon skulle göra det. Hon funderade på hur han skulle reagera om hon kysste honom där, kanske lät tungan löpa långsamt längs sidan av hans hals.

Telefonen plingade igen. Danielle fnissade till och, helt utan förvarning, skuttade hon över Martins bröstkorg. Hon tog tag i telefonen och höll den nära intill sig. Skärmen var lösenordskyddad, så hon sa, “Vad är ditt lös-”

Martin ryckte våldsamt telefonen från henne. Han såg mer förvånad ut än arg. "Vad håller du på med?" frågade han.

"Ingenting", sa hon. "Skojade bara lite. Du kan kolla din mobil när du är med mig. Gör mig inget. Om det är en annan flickvän eller någonting sådant, dock, då kanske jag blir galen på henne."

"Jag behöver ingen som kontrollerar hur jag använder min mobil", slängde han ur sig.

"Eh, vänta nu. Du behöver inte reagera så starkt. Jag skojade ju bara med dig."

Han hånlog och stoppade mobilen i fickan. Sedan suckade han och satte sig upp, uppenbarligen ointresserad av att gosa vidare.

"Jaha, du är sån, alltså", sa hon, och försökte hitta rätt ton för att låta lite skämtsam men ändå envis på samma gång. "Vaktar mobilen som om det vore din kuk, typ."

"Lägg ner nu", sa han. "Gör det inte till en konstig grej."

"Jag? Martin, jag trodde att du skulle vrida sönder mina vrister när du slet den ur händerna på mig."

"Jaha, men det är väl inte din mobil, eller hur? Litar du inte på mig?"

"Jag vet inte", sa hon, och höjde på rösten. "Vi har inte dejtat länge alls. Herregud, du behöver väl inte bli så jävla defensiv."

Han himlade med ögonen och vände blicken mot tv:n. Det var en avvisande gest, en som gjorde henne sur. Hon skakade på huvudet och, i ett försök att verka lekfull och lättsam, satte hon sig hastigt i gränsle över honom. Hon sträckte sig ner mot blixtlåset men flyttade snabbt handen mot fickan han hade lagt mobilen i. Med sin andra hand började hon kittla honom på höger sida.

Han blev helt ställd och visste uppenbarligen inte hur han skulle reagera. Men samma sekund som hennes fingrar snuddade vid mobilen, var det som att det slog slint i huvudet på honom. Han greppade tag i hennes arm och vred den bakom ryggen på henne. Han tryckte sedan ner henne på soffan och vägrade släppa taget om hennes arm. Det gjorde ont som fan, men ville inte låta honom höra henne skrika av smärta. Hastigheten och styrkan han visade påminde henne om att han hade tränat amatörboxning en gång i tiden.

"Vafan, släpp taget om min jävla arm!"

Han gjorde det, och såg ner på henne med förvåning. Hans ansiktsuttryck fick henne att tro att han inte hade menat att vara så hårdhänt mot henne. Han var själv förvånad över vad som hände. Men han var också arg; det kunde man se på hans fårade panna och axlarna som darrande.

"Jag sticker", sa han.

"Ja, bra idé", sa Danielle. "Och tänk inte ens tanken på att ringa mig igen om du inte börjar samtalet med en ursäkt."

Han skakade på huvudet - om det var åt honom själv och hur han hade betett sig eller åt henne, det var Danielle osäker på. Hon såg honom gå mot dörren med snabba steg, sedan stängde han den bestämt bakom sig. Danielle satt på soffan och bara tittade på ytterdörren ett tag, samtidigt som hon försökte förstå vad som egentligen hade hänt.

Helt ointresserad av att knulla mig och ett temperament jag inte hade räknat med, tänkte hon. Den där snubben är nog mer strulig än vad han är värd.

Men visst, det var sådana killar hon alltid hade dragits till.

Hon tittade på sin arm och såg röda märken där han hade greppat tag i henne och tryckt ner henne. Hon var ganska säker på att det skulle bli blåmärken. Det vore inte den första gången en kille hade gett henne blåmärken, men hon hade verkligen inte förväntat sig det av Martin.

Hon lekte med tanken att springa efter honom och fråga varför han hade betett sig så där. Men istället stannade hon kvar på soffan och kollade på filmen. Om hennes förflutna hade lärt henne någonting alls, så var det att ingen man var värd att jaga efter. Inte ens om han verkade för bra för att vara sann.

Hon såg klart hela filmen själv, sedan gick hon upp för att släcka alla lampor. Då greps hon av känslan att det var någon som iakttog henne - som om hon inte var ensam. Hon visste att det var

löjligt av henne, men hon kunde ändå inte låta bli att vända blicken mot ytterdörren, där hon hade hittat brevet igår - och flera gånger tidigare - som om det kom från ingenstans.

Hon stannade kvar på soffan med blicken fäst på ytterdörren, nästan som om hon förväntade sig att det skulle glida in ett nytt brev i dörrspringan. Och tjugo minuter senare, när hon reste sig upp för att göra sig redo för sitt arbetspass, gjorde hon det med alla lampor tända i lägenheten.

Sakta välldes en paranoid känsla upp inom henne. Det var en bekant känsla, som hade börjat kännas som en nära vän under årens gång - en väldigt nära vän ända sedan breven började dyka upp.

Hon tänkte på pillren och funderade på om det kunde vara ren inbillning alltihop. Allting. Även breven.

Var det någonting som var på riktigt?

Hon kunde inte låta bli att tänka på det förflutna, påmind om mörkret hon trodde att hon hade flytt undan.

Höll hon på att bli galen igen?

KAPITEL SEX

Chloe satt i väntrummet, blicken vandrade över tidningsutbudet på bordet framför henne. Hon hade besökt två olika terapeuter efter sin mammas död, men aldrig riktigt förstått vad syftet hade varit med de besöken. Nu, däremot, när hon var tjugosju år gammal, visste hon varför hon var där. Hon hade lyssnat på Greenes råd och ringt den terapeut som fanns tillgänglig på byrån, för att prata ut om den reaktion hon hade haft på brottsplatsen dagen innan. Nu kom hon på sig själv med att försöka komma ihåg kontoren hon hade besökt som barn.

“Chloe Fine?” en kvinna ropade hennes namn från andra sidan rummet.

Chloe hade varit så djupt försjunken i sina tankar att hon inte hade hört när dörren till besöksrummet öppnades. En kvinna med ett trevligt utseende vinkade åt henne att komma fram. Chloe ställde sig upp och gjorde sitt bästa för att inte känna sig som ett totalt misslyckande när hon följde kvinnan ner för korridoren, ner mot ett stort kontor.

Hon tänkte tillbaka på vad Greene hade berättat för henne igår över en kopp kaffe. Minnet var fortfarande kristallklart, eftersom det var det allra första riktiga rådet hon hade fått av en erfaren agent, under sin väldigt korta karriär.

“Jag träffade den här terapeuten flera gånger under mitt första år. Min fjärde brottsplats var ett mord-själv mord. Totalt fyra kroppar. En av dem var ett treårigt barn. Det berörde mig jävligt illa. Så jag kan berätta för dig utan tvekan... det funkar med terapi. Speciellt om du börjar så här tidigt i din karriär. Jag har sett agenter som tror att dom är för bra för terapi. Var inte en av dem, Fine.”

Så nej... att behöva en terapeut betydde inte att hon var ett misslyckande. Hon hoppades snarare att det skulle göra henne starkare.

Hon gick in på kontoret och såg en äldre man i ungefär sextioårsåldern bakom ett stort skrivbord. Genom fönstret bakom skrivbordet kunde man skymta en liten topiary, där fjärilarna fladdrade fram och tillbaka. Han hette Donald Skinner, och han hade hållit på med detta i över trettio år. Hon visste det eftersom hon hade Googlat honom innan hon bestämde sig för att boka ett möte. Skinner var väldigt stilig och prydlig; han verkade expandera en aning, som om han fyllde upp rummet alltmer när han gick fram för att hälsa på henne.

Han pekade mot en fåtölj mitt i rummet som såg skön ut. “Varsågod”, sa han. “Slå dig ner.”

Hon satte sig ner, uppenbart nervös. Hon visste att han kunde se att hon försökte dölja det.

“Har du någonsin gjort detta förut?” frågade Skinner.

“När jag var mycket yngre”, sa hon.

Han nickade samtidigt som han slog sig ner i en identisk fåtölj som stod framför hennes. När han satte sig ner, korsade han det ena benet över det andra, knäppte sina händer och vilade dem på sitt översta knä.

“Fine, berätta lite om dig själv... och avsluta med att berätta varför du är här idag.”

“Hur långt tillbaka ska jag gå?” sa hon, och menade det som ett skämt.

“Till att börja med kan vi fokusera på gårdagens brottsplats”, svarade Skinner.

Chloe samlade sina tankar ett ögonblick och sedan satte hon igång. Hon berättade allt, och tog till och med upp detaljer från sitt förflutna för att han skulle förstå sammanhanget. Skinner lyssnade noggrant och nu satt han och funderade på det hon hade berättat.

“Säg mig”, sa Skinner. “Av alla brottsplatser du har sett hittills, var detta den värsta?”

“Nej. Men det var det värsta jag har fått tillåtelse att verkligen se.”

“Så är du villig att erkänna att det var denna händelse från ditt förflutna som fick dig att reagera som du gjorde?”

“Jag antar det. Jag menar, det har aldrig hänt förut. Och även när någonting försöker krypa under huden på mig, brukar jag kunna hantera det ganska bra.”

“Jag förstår. Finns det då andra faktorer som också kan ha haft en inverkan? Det är en ny stad. En ny instruktör, ett nytt hus. Det är mycket förändringar.”

“Min tvillingsyster”, sa Chloe. “Hon bor här i Pinecrest. Jag undrar om kanske tanken på att träffa henne igen efter ett år eller så... det kanske var det, plus att brottsplatsen var så bekant.”

“Så skulle det mycket väl kunna vara”, sa Skinner. “Ursäkta att jag kommer med en sådan simpel fråga, men var det mordet på din mamma som gjorde att du ville jobba på FBI?”

“Ja. Jag visste redan när jag var tolv, att det var det här jag ville jobba med.”

“Och din syster? Vad gör hon?”

“Hon är bartender. Jag tror hon gillar det för allt hon behöver göra är att vara social i några timmar varje dag, sedan kan hon gå hem och sova fram till lunchtid.”

“Och kommer hon ihåg den dagen så som du minns den? Har ni pratat om det?”

“Det har vi, men hon vill inte prata om några detaljer. När jag försöker så vägrar hon gå in på det.”

“Så prata med mig om de detaljerna nu”, sa Skinner. “Det är uppenbart att du har ett behov av att diskutera det med någon. Så varför inte prata med mig nu... en opartisk person?”

“Tja, som jag sa tidigare, det verkade vara en ganska okomplicerad men samtidigt hemsk olycka.”

“Ändå blev din pappa gripen för det”, påpekade Skinner. “Så för mig, som inte har någon insikt i fallet, låter det inte som en olycka. Det får mig att undra varför du är så övertygad om det. Vi kan gå igenom det steg för steg. Vad hände den dagen? Vad kommer du ihåg?”

“Alltså, det var en olycka orsakad av min pappa. Det var därför han blev gripen. Han ljög inte ens om det. Han var full, mamma gjorde honom arg, han knuffade henne.”

“Jag har gett dig möjligheten att prata om det i detalj och det är allt du har att säga?” frågade Skinner i en vänlig ton.

“Alltså, det är delvis luddigt”, erkände Chloe. “Du vet hur gamla minnen blir suddiga och hur lätt det är att romantisera dem?”

“Det stämmer. Så... jag skulle vilja testa en grej med dig. Eftersom det här är första gången vi ses ska jag inte testa hypnos. Jag ska däremot prova en beprövad typ av terapi. Det är någonting somliga kallar för tidslinjeterapi. Idag, hoppas jag att det kan hjälpa dig att få fram mer detaljer från den dagen - detaljer som finns där, men som har blivit lite undanstoppade för att du är rädd att möta dem. Om vi fortsätter ses kan den här typen av terapi hjälpa oss att överkomma rädslan och ångesten som växer inom dig när du tänker på den dagen. Låter det som någonting du skulle vara villig att göra idag?”

“Ja”, sa hon utan att tveka.

“Ok. Bra. Så... låt oss börja där du satt. Jag vill att du blundar och slappnar av. Ta en stund eller två för att rensa dina tankar och bli bekväm. Ge mig en liten nick med huvudet när du är redo.”

Chloe följde instruktionerna. Hon tillät sig själv att sjunka in i stolen. Det var en väldigt bekväm fåtölj i fuskkläder. Hon kände att hon fortfarande var spänd över axlarna, obekvämt med att vara så sårbar inför någon hon aldrig hade träffat förut. Hon suckade djupt och lät axlarna sjunka ned. Hon sjönk djupare in i fåtöljen och försökte höra luftkonditioneringens brummande. Hon hittade ljudet och fokuserade på det dova brummandet, sedan nickade hon. Hon var redo.

“Ok”, sa Skinner. “Ute på yttertrappan med din syster. Nu, även om du inte kan komma ihåg vilka skor du hade på dig den dagen, vill jag att du föreställer dig att du ser ner på dina fötter. Kolla på dina skor. Jag vill att du fokuserar på dem och ingenting annat - bara skorna du hade på dig den dagen när du var tio år gammal. Du och din syster på yttertrappan. Men håll blicken på skorna. Beskriv dem för mig.”

“Chuck Taylors”, sa Chloe. “Röda. Nötta. Långa hängiga skosnören.”

“Perfekt. Studera skosnören nu. Verkligen zooma in på dem. Sedan vill jag att tioåriga du ställer sig upp utan att vända blicken bort från skosnören. Jag vill att du ställer dig upp och går

tillbaka till samma ställe där du var innan du upptäckte blodet på mattan längst ner i trappan. Jag vill att du går tillbaka några timmar. Men vänd inte bort blicken från skosnörena. Kan du göra det?”

Chloe visste att hon inte var hypnotiserad, men instruktionerna verkade så enkla. Så lätta och okomplicerade. Hon föreställde sig att hon ställde sig upp och gick tillbaka in i lägenheten. När hon gjorde det, såg hon blodet, hon såg sin mamma.

“Mamma ligger precis här, längst ner i trappan”, sa hon. “En massa blod. Danielle är någonstans, hon gråter. Pappa går av och an.”

“Ok. Men titta bara på dina skosnören”, instruerade Skinner. “Och se sedan efter om du kan gå tillbaka ytterligare. Kan du göra det?”

“Ja. Enkelt. Jag är med Beth... en kompis. Vi har precis kommit tillbaka från biografen. Hennes mamma gick med oss. Hon släppte av mig och väntade framför huset tills jag hade kommit in. Hon gjorde alltid det, väntade tills hon hade sett mig komma in.”

“Ok. Så fortsätt titta på skosnörena när du går ut ur bilen och gå upp för trapporna. Berätta sedan om allt som hände den eftermiddagen.”

“Jag gick in i byggnaden och upp till andra våningen, till vår lägenhet. När jag gick fram till dörren och tog fram nycklarna för att låsa upp, hörde jag pappa där inne. Så jag gick bara direkt in. Jag stängde dörren och gick mot vardagsrummet men sedan såg jag mammas kropp. Den låg längst ner i trappan. Hennes högra arm hade fastnat under hennes kropp. Hennes näsa såg helt sönderslagen ut och det var blod överallt. Det mesta av hennes ansikte var täckt i det. Det var över hela mattan, precis där i slutet av trappan. Jag tror att pappa kan ha försökt flytta på kroppen...”

Chloe tappade tråden. Hon tyckte att det var svårt att fokusera på de där sjabbiga gamla skosnörena. Synen hon beskrev var alltför bekant för att hon skulle kunna ignorera det.

“Danielle står precis där, precis över henne. Hon har lite blod på sina händer och sina kläder. Pappa pratar riktigt högt i telefonen, säger till någon att komma snabbt, det har skett en olycka. När han hade lagt på, vände han blicken mot mig och började gråta. Han slängde telefonen in i väggen och kom fram till oss och hukade sig ner. Han sa att han var ledsen... att ambulansen var på väg. Sedan tittade han på Danielle och vi kunde knappt förstå vad han sa mellan snyftningarna. Han sa att Danielle var tvungen att gå upp på övervåningen. Hon behövde byta sina kläder.

“Hon gjorde det, och jag följde efter henne. Jag frågade henne vad som hade hänt men hon vägrade prata med mig. Hon kunde inte ens gråta. Efter en stund hörde vi de första sirenerna. Vi satt där med pappa, väntade på att han skulle förklara vad som skulle hända närmast. Men det gjorde han inte. Ambulansen kom, sedan polisen. En vänlig polisman tog ut oss på yttertrappan och stannade där med oss tills pappa fördes ut i handbojor. Tills de kom ut med mammas kropp...”

Plötsligt, försvann bilden av de slitna skosnörena. Hon var tillbaka på yttertrappan, väntade på att deras mormor skulle komma och hämta dem. Den överviktiga polisen var med henne och även om hon inte kände honom, fick han henne att känna sig trygg.

“Känner du dig ok?” frågade Skinner.

“Ja”, sa hon med ett nervöst leende. “Det där med att pappa hade slängt telefonen i väggen... det hade jag helt glömt bort.”

“Hur kändes det att komma ihåg den synen?”

Det var en svår fråga att svara på. Hennes pappa hade alltid haft ett häftigt temperament, men att se honom reagera så precis efter vad som hade hänt med mamma, fick honom nästan att verka svag och sårbar.

“Det får mig att känna mig ledsen för hans skull.”

“Har du klandrat honom för din mammas död ända sedan det skedde?” frågade Skinner.

“Ärligt talat så varierar det från dag till dag. Det beror på mitt humör.”

Skinner nickade och frigjorde sig från den statyliknande hållningen. Han ställde sig upp och såg på henne med ett betryggande leende.

“Jag tror att det räcker för idag. Var god och ring mig om du upplever en liknande reaktion till en brottsplats igen. Och jag skulle vilja se dig igen snart. Kan vi boka in det?”

Chloe tänkte efter och nickade. “Det kan vi, men jag ska gifta mig snart och jag har alla dessa möten med florister och bagare... det är en mardröm. Kan jag ringa sedan och boka ett datum?”

“Självklart. Och fram tills dess... håll dig nära Agent Greene. Han är en bra man. Och det var bra av honom att tipsa dig om att komma hit. Kom också ihåg att det faktum att du behöver denna hjälp så här tidigt i din karriär inte betyder någonting. Det är inte en reflektion av din förmåga.”

Chloe nickade. Hon var medveten om det, men det var ändå skönt att höra Skinner säga det. Hon ställde sig upp och tackade för hans tid. När hon gick ut genom dörren och ut i väntrummet, kunde hon återigen se sin pappa framför sig, när han slängde telefonen i väggen. Men sedan var det också hans kommentar som stack ut - en kommentar hon inte hade glömt, men det hade varit ett otydligt minne framtill idag.

Han hade tittat på Danielle och med panik i rösten hade han sagt: “Danielle, gumman...gå och byt kläderna. Det dröjer inte länge förrän de kommit hit.”

Kommentaren snurrade runt i Chloes huvud nästan konstant under resten av eftermiddagen. Det gav henne kalla kårar och tycktes banka på en låst port hon hade lyckats ignorera i sjutton år.

KAPITEL SJU

Danielle vaknade upp klockan åtta, med känslan av att hon inte hade sovit ett dugg bra. Hon hade kommit hem från jobbet klockan 2:45 och kollapsat i sängen vid 3:10. Hon brukade inte ha svårt för att sova till elva - ibland ännu senare - men den här morgonen hade hon vaknat 8:01 och var oförmögen att somna om. I ärlighetens namn hade hon inte sovit så bra sedan hon fick veta att Chloe skulle komma tillbaka till stan. Det hade känts som att hennes förflutna sakta smög sig på och att det inte skulle sluta förrän det hade förintat henne.

Sur och trött, gick Danielle in i duschen och åt sedan frukost. Hon spelade Skinny Puppys album *Too Dark Park* i bakgrunden. När hon lade ner disken i diskhon, insåg hon var tvungen att gå och handla idag. Vanligtvis var det inget som störde henne, men vissa dagar kändes det som att det skulle vara ett misstag att gå ut bland folk... att folk iakttog henne och väntade på att hon skulle göra fel, så att de kunde peka ut henne.

Hon var också rädd för att ge brevskrivaren ett tillfälle att följa efter henne, varje gång hon gick ut. Förr eller senare, skulle brevskrivaren säkert sluta skoja runt och helt enkelt ta livet av henne.

Kanske var det idag det skulle ske.

Hon körde till matbutiken, redan fullt medveten om att det var en sådan dag... en dag då hon skulle vara rädd för allting. En av de dagar hon skulle kasta blicken över axeln, konstant. Hon körde snabbt, körde till och med mot ett rödljus på vägen, allt för att bli klar så snart som möjligt.

Ända sedan Danielle började få de störande breven inskjutna under ytterdörren, kände hon ångest varje gång hon spenderade för lång tid på en offentlig plats. Det var alldeles för enkelt att föreställa sig att personen som hade skrivit breven till henne också förföljde henne. Även när hon jobbade brukade hon undra om brevskrivaren satt i baren, med en drink hon precis hade serverat. När hon var ute och hämtade sin kinamat, följde han efter henne, redo att äntligen attackera henne när hon gick tillbaka till sin bil?

Hon lyckades ta sig till mataffären utan att någonting gick snett, och skyndade sig in i butiken. Hon nästan sprang mellan hyllorna med sin kundvagn, fortfarande orolig över vad som kunde ske. Brevskrivaren kunde också vara därinne, kanske övervakade han henne när hon gick mellan hyllorna, kanske kunde han se henne klart och tydligt när hon stod i grönsaksavdelningen, eller framför hyllan med alla frukostflingor.

Detta var dagen efter att Martin hade chockat henne med sin aggressivitet och rädslan hade greppat tag i henne allt starkare. Paranoian växte var minut, så hon sänkte på huvudet och gick med uppskjutna axlar för att ingen skulle känna igen henne. För att se hennes ansikte skulle man verkligen behöva anstränga sig.

Hon hatade att hon var så här. Hon hade alltid haft sådana här problem, och det var därför hon aldrig brukade dejta någon längre än en månad. Hon visste att hon hade fått ett rykte om sig att vara något av en slampa här i Pinecrest under skoltiden, men det var inte för att hon tyckte att det var kul att knulla runt. Det var bara så att när hon väl kände sig bekväm nog att ligga med en kille, började hon också föreställa sig det värsta.

Då gjorde hon slut, var för sig själv ett tag för att återhämta krafterna, sedan började hon om från början igen.

Hon hade blivit lite lugnare sedan hon kom tillbaka till Pinecrest för några år sedan. Hon hade lämnat Boston och det kändes som att hon hade dragit sig tillbaka... men det var ok. Hon hade valt en välbekant plats. Det svåraste var att vänja sig vid den stillastående dejtningsscenen. Det hade varit ok i början, även om hon hade lyckats sabba varje relation hon hade påbörjat. Det var därför bråket med Martin hade påverkat henne så starkt.

Men det var så klart en av nackdelarna med Pinecrest; alldeles för många kom ihåg henne och Chloe. De kom ihåg hur de stackars små Fine-flickorna hade hamnat hos sina morföräldrar efter att deras mamma hade dött och deras pappa hamnat i fängelse.

“Danielle, är det du?”

Hon vände sig om mot rösten, skärrad. Hon hade varit så djupt försjunken i sina tankar att hon hade råkat blotta sitt ansikte när hon sträckte sig upp mot en kartong Froot Loops. Hon stod öga mot öga med en kvinna från det förflutna - kvinnan såg väldigt bekant ut, men hon kunde inte riktigt placera henne.

“Kommer du inte ihåg mig?” frågade kvinnan, som om hon inte visste om hon var road eller stött. Hon var nog fyrtiofem, kanske femtio. Och nej, Danielle kunde inte komma ihåg den här kvinnan.

“Jag antar att du inte minns mig”, sa kvinnan. “Du var väl bara tretton eller fjorton när jag såg dig sist. Mitt namn är Tammy Wyler. Jag var kompis till din mamma.”

“Just det”, sa Danielle. Hon kom inte ihåg den här kvinnan överhuvudtaget, men namnet lät bekant. Danielle tänkte att hon antagligen var den enda vännen som hade besökt hennes morföräldrar året efter hennes mammas död.

“Jag kände knappt igen dig”, sa Tammy. “Ditt hår är... mörkare.”

“Ja”, sa Danielle utan någon större entusiasm. Hon antog att hon precis hade påbörjat sin rebelliska period sist Tammy Wyler hade sett henne. På den tiden, när hon var tretton eller fjorton år gammal, brukade hon köra med rosa hår och svarta slingor. Nu var det korpsvart, och även om hon visste att det var en något utdaterad stil, kändes det fortfarande som att det passade henne perfekt.

“Jag visste att du skulle komma tillbaka hit en vacker dag men, tja... jag vet inte. Det blev inte så att jag kollade upp var du befann dig någonstans. Du flyttade väl till Boston ett tag, stämmer det?”

“Stämmer.”

“Åh, och så hörde jag att Chloe har kommit tillbaka till stan också. Hon köpte ett hus nära Lavender Hills, eller hur?”

“Japp, hon har kommit tillbaka”, sa Danielle, redan less på detta kallprat och skitsnack.

“En fågel viskade i mitt öra att hon bor ett par hus ifrån en tjej ni gick på gymnasiet med. Jag bor faktiskt bara ett par gator bort.”

Stackars Chloe, tänkte Danielle.

“Åh, och berättade hon om kvartersfesten?” frågade Tammy, uppenbarligen oförmögen att hålla käften längre än tre sekunder åt gången.

“Det gjorde hon”, sa Danielle. Hon hoppades att Tammy skulle fatta hinten och inse att hon inte en person man kunde stå och småsnacka med inne i matbutiken.

Det uppstod en kort tystnad och då var det som att polletten äntligen trillade ned. Hon tittade omkring sig lite olustigt och avslutade samtalet små smidigt hon bara kunde. “Jaha, jag hoppas att du kommer på festen. Det var kul att se dig, Danielle.”

“Ja, detsamma”, sa Danielle.

Hon böjde genast ner huvudet igen och drog upp axlarna, när hon fortsatte ner med kundvagnen förbi hyllan med frukostflingorna. Hon behövde skynda sig ut ur butiken snabbare än någonsin och tillbaka hem till lägenheten - inte bara på grund av hennes vanliga paranoia, men det kändes ännu värre nu, efter det obehagliga mötet med Tammy Wyler.

Hon plockade snabbt ihop resten av varorna och krockade nästan med en äldre dam i mejeriavdelningen. Hon valde självutcheckningen (varför handskas med snacksaliga kassörer om man inte behövde) och skyndade sig ut till bilen. När hon kom ut i friska luften kändes det genast lite bättre. Visst, mannen som skrev breven kanske satt och väntade i en av bilarna på parkeringen. Kanske hade han följt efter henne in i matbutiken och hört hennes pinsamma samtal med Tammy.

Hon lade in kassarna i baksätet och startade bilen. Innan hon hade backat ut från parkeringsplatsen ringde telefonen. Hon såg Martins namn på skärmen och svarade utan att tveka.

Om han hade ringt för att bråka så var hon redo. Om han ringde för att be om ursäkt så funkade det också. Ärligt talat ville hon bara få prata med någon hon kände.

Hon svarade med ett enkelt, "Tja."

"Tja, Danielle", sa Martin. "Du, jag är skyldig dig en sådan jävla stor ursäkt för igår kväll. Och inte bara för att jag blev hårdhänt. Jag skulle inte ha reagerat så konstigt för det där med mobilen. Det är bara det att det går åt helvete med en del grejer på jobbet. Det var det meddelandena handlade om. Jag visste det så snart det började plinga. Jag ville inte låta det sabba kvällen igår. Fattar du vad jag menar?"

"Ja, visst. Men det konstiga är att du inte bara sa som det var, igår kväll."

"För att jag är dum i huvudet", sa han. "Jag ville inte att du skulle veta att jag är nära att förlora jobbet. Och när du började skämta så tog jag det på fel sätt. Danielle... jag har aldrig gjort en kvinna illa. Snälla tro mig när jag säger det. Och att jag tog tag i dig så där igår... Herregud, jag är så ledsen för det."

Hon sa ingenting. Hon hade en del blåmärken på armarna och hon hade blivit rädd. Men å andra sidan tyckte hon att det lät som att han var genuint ledsen för det som hade hänt.

"Danielle?"

"Jag är här", sa hon. "Bara det att... jag önskar att du hade berättat allt det här innan det gick så långt som det gjorde."

"Jag vet. Snälla... kan du förlåta mig?"

Hon visste att hon skulle göra det. Nu funderade hon bara på hur hon kunde utnyttja situationen till max. Hon fick en idé som roade henne, och hon kunde inte låta bli.

"Alltså, vi måste sluta vara så försiktiga hela tiden. Du kommer till min lägenhet ikväll och vi kommer att hångla. Jag vill inte ha sex med dig ännu, men... alltså, vi måste kunna ta på varandra."

"Eh... okay. Det funkar", sa han. Hon kunde höra på hans röst att han var både förvirrad och tacksam.

"Det är inte allt. Min syster har precis flyttat till stan. Jag berättade det för dig, eller hur?"

"Ja."

"Alltså, det är ett dyrt och snobbigt bostadsområde. Ett sådant område som har kvartersfester. Hon har bjudit in mig till en kvartersfest den här helgen. Jag vill att du går dit med mig."

"Åh. Ok. Det kan jag göra."

"Bra", sa hon. "Då ses vi ikväll, då."

Hon lade på luren. Hon gillade att han inte hade någon aning om vad han skulle säga. Hon gillade också att hon liksom hade kontrollen nu - inte på ett taskigt sätt, men bara så att hon kunde känna sig mer bekväm med honom.

Det kändes bättre nu, paranoian hade krupit ihop till ett litet frö i bakhuvudet. Hon startade bilen och körde hem. Hon såg fram emot kvällens besök och det gjorde henne glad. Det var länge sedan hon verkligen hade velat känna en mans händer på sin kropp.

Det, plus att paranoian snabbt bleknade bort, fick henne att undra om Martin kanske var rätt man för henne ändå. Han kändes som att han hade bra inverkan på henne, på flera olika sätt. Han visste i och för sig inte så mycket om allt det där, och hon ville att det skulle vara så, så länge som möjligt.

Hon fortsatte hemåt, och funderade på vad fan man skulle ha på sig på en kvartersfest.

Det var nästan allt som behövdes för att dränka paranoian som hade varit så stark på morgonen och följt med henne in i matbutiken.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.